

Thomas de Lussac

ÜTLEN KOHE, ET NEED KAKS väikest tähte tema ees- ja perekonnanime vahel tähendavad täpselt seda, mida te mõtlete.

Varandus sellega nimega kaasa sündinud ei ole, küll aga on olemas keskajast pärinev esivanemate maja samanimelises piirkonnas. Thomas on lihtne inimene, võiks öelda, et rüütellikult tagasihoidlik, aga samas väga aktiivne tegutseja. Ka esivanemate maja meeldib talle ise restaureerida.

Muide, pärast keskkooli lõppu ei mõelnud Thomas de Lussac sugugi disaineriks saada.

“Joonistasin natuke lapsepõlves küll, aga otsustaval hetkel, kui keskkool läbi sai, keeldusin kunstikooli minemast. Õppisin kõigepealt majandust, siis õigusteadust, siis kaitsesin magistritööd San Franciscos. Valmistusin iseseisvaks eluks korralikult ette. Aga kui kool läbi sai, tahtsin hoopis midagi loomingulist teha,” jutustab disainer, kellest sai esmalt tuntud disainerite agent. Et nende tooteid ja ideid tutvustada, reisis ta pea igal nädalal mööda maailma. Turundustööga sai noormees hästi hakkama ja disainist ta niikuinii kaugel sündinud ei olnud – de Lussaci ema oli sisearhitekt ja kontakt selle maailmaga saatis teda pisikesest peale.

“1999. aastal tegin esimese katse ise midagi luua. Valmistasin midagi niisama naljaviluks, aga tuttavad saatsid selle kohe messile. Järgmisel aastal tulin messil välja enda mööblikollektsiooniga ja teiste esindamise jaoks ei jäänud enam aega. Hakkasin enda turundamise peale mõtlema. Oskan turundust ikka rohkem kui joonistamist,” kõlab aus tunnistus.

See on aga täiesti tarbetu tagasihoidlikkus. Thomas de Lussacil on küll mitu kunstist kaugel kooli selja taga, aga joonistada oskab ta ikkagi. Elektroonilist märkmikku disaineril ei ole, on hoopis miljoni lahtise lehega märkmik, mille iga osa püsib koos ja järjekorras pelgalt tahtjõul. Pastakaga sirgeldatud minipiltidel tunneb ära elusuuruses nähtud metallist tugitoolid ja voolava kujuga voodid. Käsikäes marssivad lambid Moonwalk on järgmisel lehel.

ÕPPISIN KÕIGEPEALT MAJANDUST, SIIS ÕIGUSTEADUST, SIIS KAITSEIN MAGISTRITÖÖ SAN FRANCISCOS. VALMISTUSIN ISESEISVAKS ELUKS KORRALIKULT ETTE. AGA KUI KOOL LÄBI SAI, TAHTSIN HOOPIS MIDAGI LOOMINGULIST TEHA.

NII MA JOONISTANGI. PASTAKAGA. KUI IDEE TULEB, SIIS EI OLE MA TINGIMATA OMA TÖÖLAUA TAGA. NÕUPIDAMISEL VÕI LEPINGU SÕLMIMISEL ARVUTI TAGA JOONISTADA EI SAA. JA SELLE LEHE ANNAN HILJEM MODELLEERIJALE, KES TÄPSED TÖÖJONISED VALMIS TEEB.

“Nii ma joonistangi. Pastakaga. Kui idee tuleb, siis ei ole ma tingimata oma töölaua taga. Nõupidamisel või lepingu sõlmimisel arvuti taga joonistada ei saa. Ja selle pastakaga joonistatud lehe annan hiljem modelleerijale, kes täpsed tööjoonised valmis teeb. Pärast küsin lehed tagasi – mul on siia kõik eelnevad kohtumised ja telefoninumbrid märgitud.”

Kui de Lussacilt uurida, kas ta on nüüd oma elukutse leidnud ja seda enam muutma ei hakka, vastab mees naerdes: “Ei hakka! Ma olen juba kaheksa aastat ainult disainer olnud, aga rohkem muutma ei hakka. Eks kõik muu õpitu tuleb nüüd kasuks ikka. Praegu tahan ainult disainida ja vaba aja veedan maal maamaja korrastades. Kõikidele messidele ma ka enam ei torma nagu alguses. Kindel pind on jalge all ja käin ainult teatud messidel, mis mulle endale meeldivad. Ja teen sellist mööblit, mis mulle endale meeldib ja mille keskel ma ise ka elada tahan.”

Tugitoolis Platinum on ulmelisele välimusele vaatamata mugav istuda.